

Dosarul nr. 2ra-346/20

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: S. Suvac

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: L. Bulgac, G. Dașchevici, A. Panov

ÎNCHEIERE

26 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată (acțiune oblică) depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Valentinei Cuțenco și Irinei Cuțenco cu privire la încasarea datoriei acumulate față de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/167 din Chișinău,

împotriva deciziei din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 2 noiembrie 2017 SA „Termoelectrica” (creditor al APLP nr. 54/167 din Chișinău) a înaintat acțiune oblică, ulterior concretizată (f.d. 87), împotriva Valentinei Cuțenco și Irinei Cuțenco, solicitând:

- încasarea în mod solidar de la Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco în beneficiul APLP nr. 54/167 din Chișinău, a sumei de 13 336,08 lei cu titlu de datorie pentru consumul de energie termică, pentru perioada noiembrie 2001 - septembrie 2017;

- încasarea în mod solidar de la Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco în beneficiul SA „Termoelectrica” a cheltuielilor de judecată;

Motivele cererii de chemare în judecată, astfel după cum au fost expuse de reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

Potrivit contractului de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 5108 din 23 mai 2006, încheiat între APLP nr. 54/167 din Chișinău și SA „Termoelectrica” (până la redenumire - SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2 din Chișinău” - succesorul în drepturi al SA „Termocom” în procedura falimentului), APLP nr. 54/167 din Chișinău s-a obligat să achite lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate. Din cauza neonorării obligațiilor de plată pentru energia termică, debitorul a acumulat față de creditorul SA „Termoelectrica” datorii.

În urma consumului de energie termică, APLP nr. 54/167 din Chișinău a prestat la rândul său servicii de gospodărire comunală, inclusiv alimentarea cu

energie termică, pentru toți proprietarii / chiriașii / locatarii apartamentelor / încăperilor locuibile și nelocuibile a blocurilor locative gestionate, care au beneficiat nemijlocit de serviciul prestat și au obligația de a achita în termen contravaloarea conform facturilor (chitanțelor) primite, (art. 25 alin. (1) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002).

În caz de neachitare de către consumatorii finali a datoriilor la serviciile locativ-comunale, inclusiv pentru energia termică consumată, APLP nr. 54/167 din Chișinău este în drept și are obligația de a înainta acțiuni în judecată privind încasarea datoriilor, pentru a stinge creanța sa față de SA „Termoelectrica” din contul achitărilor efectuate de către sub consumatorii restanți.

Respectiv reclamantul SA „Termoelectrica” a menționat că APLP nr. 54/167 din Chișinău nu a acționat în judecată consumatorii restanți, inclusiv pe pârâții Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco, datoria cărora pentru consumul energiei termice, pentru perioada noiembrie 2001 - septembrie 2017, constituie 13 336,08 lei.

În consecință, APLP nr. 54/167 din Chișinău a omis exercitarea drepturilor și acțiunilor sale, fapt ce o pune în imposibilitate de a achita creanțele față de SA „Termoelectrica”, devenind de fapt debitorul SA „Termoelectrica”.

Astfel, exercitând acțiunea oblică, reclamantul „Termoelectrica” SA exercită în realitate acțiunea debitorului său APLP nr. 54/167 din Chișinău.

În drept, acțiunea s-a întemeiat în baza prevederilor art. 599-601, art. 512, 514, 530, 572, 602, 617 alin. (2) lit. a) din Codul civil, art. 25 din Legea serviciilor publice de gospodărire comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002 și art. 51 din Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015.

Prin hotărârea din 31 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea s-a admis integral.

S-a încasat, în mod solidar, de la Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco în beneficiul APLP nr. 54/167 din Chișinău, suma de 13 336,08 lei cu titlu de datorie formată pentru perioada noiembrie 2001 - septembrie 2017.

S-a încasat, în mod solidar, de la Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco în beneficiul SA „Termoelectrica” suma de 400,09 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru achitarea taxei de stat.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 13 februarie 2019, Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco au declarat apel.

Prin decizia din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco și s-a menținut hotărârea din 31 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivare instanța de apel a conchis că acțiunea este întemeiată, iar instanța de fond just a concluzionat că drept temei de întrerupere a termenului de prescripție este recunoașterea pretențiilor - recunoașterea datoriei sau obligației de către persoana obligată.

Astfel, cu referire la prevederile art. 277 alin. (1) din Codul civil (în redacția de până la 1 martie 2019), a menționat că deoarece ultimele achitări ale pârâtelor/apelante pentru energia termică, au fost efectuate în anul 2017, instanța de fond corect a constatat întrunirea condiției necesare pentru întreruperea cursului prescripției extinctive.

A reținut că potrivit informației acordate de ÎM „Infocom”, anexată la materialele cauzei, toate achitățile efectuate confirmă recunoașterea de către

Cuțenco Valentina și Cuțenco Irina a datoriei acumulate în perioada noiembrie 2001 - septembrie 2017, or apelantele au efectuat supraplăți lunare a energiei termice, achitând în așa mod parțial și datoria acumulată.

La 23 decembrie 2019 Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco au declarat recurs împotriva deciziei din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului au exprimat dezacordul cu soluția instanțelor inferioare de judecată, invocând prevederile art. 432 alin. (1) lit. b) și c) din Codul de procedură civilă, și anume că la emiterea hotărârilor contestate instanțele au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul reține că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la proces la 23 octombrie 2019 (f.d. 193), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurente lipsește. Totodată, în cererea de recurs s-a menționat că decizia integrală a fost recepționată la 25 octombrie 2019.

Din acest considerent, Colegiul consideră că recursul din 23 decembrie 2019 este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 27 ianuarie 2020 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Valentina Cuțenco și Irina Cuțenco.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru